

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 4. De peccato mortali. De odio, quo Deus illud prosequitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

finat in illo negotio, è quo nostra pender *Januarius.*
æternitas? Languor iste tranquillitas non
est; sed sopor, jmo Lethargus. An expe-
ctabimus, dum in morte evigilemus?

*Probè percipiamus, omnia alia negotia curam
aliquam mereri posse, sed nullum esse præter nego-
tium salutis, quod sollicitudinem nostram merea-
tur, atque in hoc unico amorem nostri ipsorum ju-
stum esse, nec nimis ardentem esse posse.*

Quæ enim seminaverit homo, hæc &
meret. *Gal. 6. v. 8.*

Nulli parcas, ut foli animæ parcas. *Hieron.*

DIES IV.

De Peccato mortali.

De odio, quo Deus illud prosequitur.

I.

Nemo peccatum committeret, si id per-
fectè cognosceret. Perfectè id cog-
noscere sufficit ad infinitum ejus odium ho-
mini ingenerandum. Verùm, ut id per-
fectè cognoscatur, necessaria est perfecta
cognitio DEI. Majestas DEI unica est
mensura magnitudinis, & malitiæ peccati:
nam quemadmodum DEUS supremum bo-
num est, sic peccatum supremū malum est:
nec DEUS magis est amabilis, quàm peccatū
sit odiosum. Imò DEUS ita peccatum odit,
quan-

quan-

Januarius.

quantum se ipsum amat; atque eadem rationes, quæ DEUM impellunt ad se amandum, eum quoque impellunt, ad peccatum odio prosequendum, veluti sibi infinite oppositum. An non & ego eadem habeo rationes DEUM amandi? An non eadem habeo, odio in peccatum ardendi? quanam ergo ratione fieri potest, ut illud amem?

II. Amor, quo DEUS se ipsum amat, & causa, & mensura est odij, quo in peccatum fertur: adeoque sicut DEUS se amat amore æterno; nec momentum ullum fuit, quo se non amaverit, sic peccatum odit odio æterno, nec ullum fuit unquam momentum, quò illud non oderit. Quemadmodum se amat amore tam necessario, ut ab amore sui desistere non possit, quin DEUS esse cesseret, sic peccatum odit odio tam necessario, ut ab ejus odio desistere non possit, quin DEUS esse cesseret. Quemadmodum DEUS se amat amore infinito, ita, ut magis amare se non possit, quàm se amet; sic peccatum odit odio infinito, ita, ut illud magis odisse non possit, quàm oderit. Quid? DEUS peccatum odit odio æterno, necessario, infinito; & ego id amare possim? DEUS peccatum odit, quia se ipsum amat. Unde ego, quia peccatum non odi, DEUM non amo.

amo. Et quoties peccatum amavi? An Januarius.
non etiamnum illud amo?

III. Quidnam incitare DEUM potest ad hoc odium æternum, necessarium, infinitum, quo peccatum averfatur, nisi ira quædam huic odio respondens, desiderium se vindicandi æternum, necessarium, infinitum. Et quousque vindictas suas non extendat ira odiò tam vehementi animata, atque infinita potestate suffulta? Et sic odium non formidamus, & peccatum, quod nos tam horrendis iræ Omnipotentis effectibus exponit, non avertamus? Et illud non vitamus? imò potiùs amamus; & quotidie committimus? quanta cæcitas! Et verò, an non nos ipsos odimus, dum peccatum non odimus, quod DEUS infinite odit, & quod nosmer ipsos odij divini, ejusque terribilissimarum vindictarum scopum facit?

Conemur nobis persuadere, quòd sicut DEUS nihil odit, nisi peccatum, sic nihil sit, nisi peccatum, quod odisse debeamus, imò quòd satis id odisse non possimus. Petamus frequenter à DEO, ut nobis ostendat, quid sit peccatum; cum hoc certum sit medium, id odio prosequendi & vitandi.

Odio sunt DEO impius, & impietas ejus.

Sap. 14. v. 9.

Parum tibi esset, quòd esses injustus, nisi
cum

cum

Januarius. eum iniustum esse voluisses, à quo in te vindicari noluisses. *Aug.*

DIES V.

De Peccato veniali.

I.

Peccatum veniale, tam est offensa DEI, quàm mortale; sed minor. Id, quod peccato convenit mortali, convenit & veniali; sed alia ratione. Atque hinc conficitur, si peccatum mortale quidam contemptus est Majestatis divinæ, peccatum veniale esse defectum reverentiæ erga illam: si illud est odium contra Bonitatem hanc infinitam, peccatum veniale esse defectum amoris in eandem: Si primum est rebellio adversus supremum hunc Dominum, alterum esse submissionis defectum: Si primum Creatori præhabet creaturam, alterum creaturæ præstare obsequium, cum imminutione illius, quod Creatori debetur: Si primum est jactura charitatis, alterum esse ejusdem remissionem, quæ sensim ad hanc jacturam ducit: Si primum est legis violatio, alterum ejusdem esse neglectum. Si primum est aberratio à fine ultimo, alterum esse deflexum, qui non raro ad aberrationem perducit.

II. Pec-